

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Michelle Douglas

Bosszú egy összetört szívért

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Douglas, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A ROMANA 663. eredeti címe: *The Spanish Tycoon's Takeover* (Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Némethi Anita

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 663. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-641-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Miközben Wynne Stephens körülnézett, a kezét háborgó gyomrára szorította. Aggie Pihenőjének folyosója ragyogott a tisztaságtól. Büszkének kellett volna lennie.

Ahogy a szokásos rózsaszín szemüvegén át szemlélte a látványt, pontosan tudta, hogy a ragyogó tisztaság nem rejtheti el a ténytet, miszerint az első emeleti szobákba vezető lépcső szőnyege csúnyán megkopott és itt-ott már foszlásnak indult, vagy hogy az elegáns réztáblán előkelően csak szalonnak nevezett helyiségbe nyíló díszes dupla ajtó szinte nevetségesen szegényes utánczata az eredeti Viktória korabeli változatnak. A halántéka egyre hevesebben lüktetett.

Hogy a helyzet még reménytelenebb legyen, az üvegtető a queenslandi Gold Coast városára olyannyira jellemző harsány napfénnel árasztotta el a folyosót, ami teljes ellentétben állt azzal a meghitt viktoriánus atmoszférával, amelyet közvetíteni akartak a vendégek felé.

Ugyan már, a napfény jó dolog! Feldobja az ember hangulatát, ugyebár. Wynne szerette volna, ha Xavier Mateo Ramos a lehető legjobb hangulatban lenne. És miért is ne lenne abban? Hiszen nemrégiben vásárolta meg élete álmát.

– Azt hittem, mostanra már itt lesz – jegyezte meg Tina, miközben ujjával egyfolytában az előtte lévő szék támláján dobolt.

Wynne sem tudott egy helyben maradni. Bement a recepciós pult mögé, hogy megigazítsa a turistáknak kikészített broszúrákat. Nem szorultak ugyan igazgatásra, de muszáj volt valamivel elfoglalnia magát. Lüktető fejfájása és hányingere ellenére igyekezett nyugodt arcot vágni.

Nagy nehezen megvonta a vállát. A mozdulat, amelyet könnyednek szánt, hagyott némi kívánnivalót maga után.

– Nem közölte, hogy pontosan mikor érkezik.

Wynne az utóbbi órák során abban reménykedett, hogy kap legalább egy üzenetet, azonban hiába ellenőrizte egyfolytában a mobiltelefonját, semmi nem jött. Ennek ellenére azért még egyszer a kijelzőre pillantott.

– Hosszú a repülőút Spanyolországból. Talán úgy döntöttek, hogy még egy napot töltenek Sydneyben.

– Bárcsak örökre ott maradna!

Wynne igyekezett megnyugtató mosolyt küldeni recepciósának, aki egyben a jobbkeze is volt, de Tina kételkedő tekintetéből egyértelműen kiderült, hogy nem járt sikerrel.

– Rossz érzésem van ezzel az egészszel kapcsolatban – csóválta meg a fejét Tina, miközben a székre huppant. – Ha a nagymamád tudná, mi folyik itt, akkora patáliát csapna, hogy...

– De fogalma sincs róla – vágott közbe Wynne, a szíve azonban összeszorult. – Soha nem fog tudomást szerezni róla, mert...

Elcsuklott a hangja; megköszöörülte a torkát, hogy elrejtse az érzéseit. Összeszorította az ajkát, mert attól tartott, ha még egy szó elhagyja a száját, a szemét égető könnyekkel együtt szabadjára engedí az érzéseit is.

Ha Aggie tudná, hogy eladta szeretett szállóját, bizonyára... Nos, senki sem tudja, hogy mit tenne akkor. Aggie az élet valamennyi területén kiszámíthatatlan volt, egyedül a szállója és Wynne iránt érzett szeretete volt megingathatatlan. De az biztos, hogy összetörne a szíve.

Wynne mély lélegzetet vett. Aggie az Alzheimer-kórnak köszönhetően soha nem fogja megtudni, mi történt.

– Ne haragudj – mondta Tina, miközben átnyúlt a pulton, és megfogta Wynne kezét. – Érzéketlen voltam.

Wynne tisztában volt azzal, mit gondol valójában Tina, aki tapintatból nem adott hangot a véleményének. *Valóban akkora tragédia lett volna Aggie-t átköltöztetni a drága magáncsatornából egy olcsóbb idősotthonba?* Ha ezt Wynne megtette volna, nem kell eladnia Aggie Pihenőjét.

Wynne reménykedett, hogy ezzel megtette élete legnehezebb lépését, több ilyen lélekromboló döntés már nem vár rá.

Ma pedig végre szemtől szemben állhat azzal az emberrel, aki megvásárolta a szállodát.

Elhomályosult előtte minden, és erejét összeszedve összpontosított a helyes légzésre, nehogy a sötétség a mélybe rántsa. *Nem szabad elájulnod!*

A saját helyzete miatt nem aggódott különösebben, ám a szálló eladása nemcsak őt érintette, és ez emésztette a lelkét. Ha úgy tartotta volna kedve, könnyedén újrakezdhet mindent, hiszen harminchárom évével viszonylag fiatalnak számított, és elegendő tapasztalattal rendelkezett a szakmájában. És bár rémes érzés lenne maga mögött hagyni Aggie Pihenőjét, ha a szükség úgy hozná, egy szempillantás alatt találna új munkát. Az alkalmazottai viszont...

Édes istenem! Mindkét kezét a hasára szorította. Szakmabeli ismerősei közül többen is a tudomására hozták, hogy a nála dolgozók a társadalom legaljának számítanak. Wynne tekintete olyankor szikrákat hányt. Pontosan tudta, milyen érzés, mikor azt gondolják az emberről, hogy nem elég jó. Igaz, hogy az édesanyja nem mondta ki hangosan ezeket a szavakat, a tetteivel egyértelműen kifejezésre juttatta, mi a véleménye.

Duncan számára azonban nem okozott lelkifurdalást, hogy hangot adjon a véleményének. Nem köntörfalazott: szemébe vágta, hogy nem elég kifinomult, nincs stílusa, vagyis nem elég jó ahhoz, hogy az ő köreiben mozogjon.

Wynne nagyot nyelt. Az alkalmazottai újra meg újra bebizonyították, hogy több mint rátermettek, és tökéletesen el tudják látni a rájuk bízott munkát. Tartozott nekik. Elhatározta, hogy segít felülemelkedniük a rosszindulaton, a kicsinyes sértéseken, és bebizonyítja nekik, milyen sokat érnek.

Csak meg kell győznie új főnökét, hogy adjon nekik egy esélyt. Ennyi az egész.

Tinára pillantott.

– Tudom, hogy aggódsz a munkád miatt, de biztos vagyok benne, hogy rá nincs okod – mondta határozottan, a lelke mélyén azonban korántsem volt ilyen magabiztos.

Két évre szóló szerződést írt alá Xavier Ramossal, ez idő alatt ő marad a szálló igazgatója. Nyilvánvaló, hogy így ő döntheti el, kit vesz fel, és kitől válik meg. Ha ez valóban így van, Tina nem megy sehová. Ahogy April, Libby, Meg, Justin és Graeme sem.

Tinának szüksége volt erre az állásra. Egy gyermekelhelyezési per kellős közepén küzdött undok exférje ellen. Az állás nemcsak azt bizonyította, hogy képes gondoskodni magáról és a gyerekeiről, de a rugalmas munkaidőnek köszönhetően a gyermekfelügyelet miatt se kellett aggódnia.

– Mi lesz, ha úgy dönt, hogy a saját embereit ülteti a helyünkre?

– Például kit? Nincsenek saját emberei, legalábbis itt, Ausztráliában. *Mi* vagyunk az emberei.

Mindketten tisztában voltak azzal, hogy az új tulajdonos egyetlen mozdulattal kipenderíthet bárkit az alkalmazottak közül. Xavier Ramos olyan gazdag volt, hogy egyetlen nap alatt többet költött, mint amennyit Tina és Wynne együtt keresett tíz év alatt. Az efféle férfiak a saját szabályaik szerint játszanak.

Wynne kihúzta magát. Ramos beleegyezett, hogy ő legyen az igazgató, így lesz alkalma harcba szállnia a munkatársaiért, és ha szükséges, meggyőzni, hogy hallgassa meg az érveit.

Tina a homlokát ráncolva nézett rá.

– Az ilyen nagymenőknek megvan a saját sleppjük. Biztos tipikus spanyol családból való. Lefogadom, hogy hadseregnyi unokaöcs és unokahúg, nagynéni, nagybácsi és unokatestvér lesi minden szavát, és mindegyiknek állásra van szüksége. Lehet, hogy van a családnak egy olyan ága is, ami folyton botrányba keveredik. Ki tudja, talán pont ezért menekíti őket ilyen messzire... és Aggie Pihenője lesz a búvóhely. Még akár vérbosszú is lehet, vagy...

Wynne-ből kitört a nevetés.

– Túl sok szappanoperát nézel. Remélem, végre megérkezik, mert mindketten elkezdjük játszani a „legrosszabb, ami történhet” nevű játékot.

Tina felszegte az állát.

– Mi lesz, ha úgy dönt, hogy puccos Ramos-féle szállodát csinál Aggie Pihenőjéből? Ha ez a terve,

egyikünk se üti meg a mércét.

Sajnos ez igaz volt, mégis...

– Ez a szálló túl kis falat neki.

Ha a Ramos-lánc úgy határozott volna, hogy újabb elegáns szállodát nyit, amelyen a többi, bizonyára nem egy aprócska, jelentéktelen fogadót szemel ki a célra.

– Aggie Pihenője... – Wynne körbenézett, és azon töprengett, vajon Xavier miért vásárolta meg a helyet látatlanban. – Túl kis falat ahhoz, hogy a Ramos-lánc tagja legyen.

– Bárcsak tudnánk, mi van a háttérben – morogta Tina.

Wynne ugyanezt kívánta magában. Annak ellenére, hogy számtalan e-mailt váltott Xavierrel, és jó néhány telefonbeszélgetést lefolytattak, a férfi nem fedte fel előtte, mi a terve a szállóval.

Wynne hatalmasat sóhajtott.

– Elkerülhetetlen, hogy a dolgok megváltozzanak, de az új helyzet talán izgalmas élményeket is tartogat számunkra. És legalább be tudjuk fejezni a végtelenbe nyúló felújítást, amibe belevágtunk.

Éppen itt az ideje! Többé nem kell aggódniuk a csöpögő csapok, ósdi vezetékek és törött cserepek miatt. Micsoda megkönnyebbülés.

Wynne váratlanul huncut vigyort küldött Tina felé.

– Ki tudja? Még az is lehet, hogy a szállót spanyol stílusban újítja fel.

Tina végül elnevette magát. Aggie álma valóra válna.

– Nos, ezzel kiegyeznék.

Wynne a fekete nadrágjába törölte nyirkos tenyerét.

– Arról se feledkezz meg, hogy ígérete szerint figyelembe fogja venni a szállóval kapcsolatos elképzeléseinket. Mi másért vett volna fel két évre?

– Hogy a kipontozott részen szépen aláírkantsd a szerződést.

De vajon miért van szüksége a Ramos által irányított cégnek egy ilyen jelentéktelen kis kulipintyóra?

Wynne-nek eddig eszébe sem jutott, hogy feltegye magának ezt a kérdést, és komolyan elgondolkodjon rajta. Egyszerűen csak örült, hogy az üzlet megkötése után elegendő pénze lesz, hogy gondoskodjon a nagymamájáról.

Kihúzta magát.

– Hamarosan megkapjuk a választ a kérdéseinkre. A mai nap szóljon arról, hogy elkápráztatjuk leendő főnökünket a méltán híres vendégszerzetünkkel.

Tina bólintott, majd a szeme sarkából Wynne-re pillantott.

– Egy kicsit sem izgulsz?

Wynne először nemleges választ akart adni, aztán önkéntelenül végigsimított a mellkasán, hogy enyhítse a felgyülemlett feszültséget.

– Halálra vagyok rémülve – sóhajtotta, miközben ökölbe szorította a kezét, majd újra kinyújtotta az ujjait. – Azt hittem, a szerződés aláírása lesz a legrosszabb rész, de most úgy érzem, csak a második.

Tina átölelte a vállát.

– Ne haragudj. Érzéketlen dög voltam.

– Ugyan, hagyjuk. Ugyanolyan ideges vagy, mint én, ennyi az egész. Téged is érint, ami zajlik.

Wynne tisztában volt azzal, hogy amint Xavier Ramos beteszi a lábát a bejárati ajtón, többé már nem ő Aggie Pihenőjének a gazdája. Gyakorlatilag már most sem az, de amíg Xavier meg nem érkezik, és el nem foglalja helyét a cégben, addig olyan, mintha meg sem történt volna az eladás.

Görcsbe rándult a gyomra, egy pillanatra elsötétült előtte a világ.

– Kisasszonyok! Wynne kisasszony! Tina kisasszony! – hallatszott Libby hangja, miközben végigszáguldott az emeletről levezető lépcsőn.

– Nincs futkározás! – kiáltotta egyszerre Wynne és Tina.

– Elnézést, Miss Wynne, bocsánat, Miss Tina – lihegte Libby, akinek kölyökkutyára emlékeztető lelkesedését még a főnökei korholása sem tudta elnyomni. – April kisasszony mondta, hogy megérkezett a limur... limoz... egy nagy, elegáns autó jön felénk.

Wynne szíve majd kiugrott a helyéről, és irigyelte Libby boldogságtól sugárzó, ártatlan mosolyát. Libby egyike volt azoknak a Down-szindrómás fiataloknak, akik tagjai a helybeli otthonból jártak hozzá dolgozni. Valamennyien fontos szerepet töltöttek be a takarítók és a kertészek csapatában.

Wynne nagyot nyelt. Ők voltak a családja, valamennyiüket szerette. Nem hagyhatja, hogy az új vezető elbocsássa őket.

– Köszönöm, Libby! Most pedig menj szépen, és köszönd meg Aprilnek, hogy figyelmeztetett bennünket. De nincs futkározás!

Az épület üvegfalán át figyelték, ahogy a hatalmas fehér limuzin könnyedén a kocsifeljáróra suhan és megáll.

– Sok szerencsét nekünk – suttogta Tina. – Imádkozom, hogy minden rendben menjen.

Wynne kilépett a viharvert fenyődeszkából készült recepciós pult mögül. Fogalma sem volt, mihez kezdjen, s ahogy céltalanul toporgott az előtérben, rettentően ostobának érezte magát.

Körbepillantott a hamis viktoriánus hangulatot árasztó berendezésen, s mint mindig, most is mosolyra fakasztotta a látvány. Az Axminster szőnyeg ütött-kopott volt ugyan, s a díszvakolatot csúf repedés torzította el, a fa lépcsősor ugyanolyan fényesen ragyogott, mint a recepciós pult, és a hatalmas, márványtalapzaton álló vázában pompázó kardvirág remekül mutatott. Aggie Pihenője egyvalamiről biztosan gondoskodott: hogy illően fogadja a vendégeket.

Wynne megfordult, és szembe találta magát egy hatalmas termetű, kifogástalan öltönyt viselő férfival, akinek a sofőrje tartotta az ajtót. A férfi megállt, és a homlokát ráncolva szemügyre vette az előteret, miközben állát határozottan felszegte. A tekintetében tűz villant, majd egy pillanat alatt kihuny.

Wynne döbbenetesen pislogott, és hatalmasat nyelt. Jóságos ég, ez aztán a megtermett példány! Micsoda vállak! Az éjsötét szempár jeges pillantást lövellt felé. Xavier Ramos lassan odament hozzá. Wynne érezte, hogy csak úgy árad belőle az őserő.

Wynne erőt gyűjtött, és széles mosollyal az arcán előrelépett.

– Bizonyára ön Mr. Ramos.

A férfi habozás nélkül kezét fogott vele. Wynne úgy érezte, mintha a szíve kiugrani készülne a helyéről. Még soha nem találkozott Xavier Ramoshoz hasonlóan zavarba ejtő férfival, aki egyszerre hűvös és visszafogott, ugyanakkor sugárzik belőle a mediterrán vonzerő.

– Hívjon csak Xaviernek – vetette oda kurtán-furcsán, amitől a kérése inkább parancsnak tűnt.

Wynne figyelmeztette magát, hogy a vendége csak két napja érkezett meg Spanyolországból, bizonyára szörnyen kimerült. Ráadásul a főnöke, így minden joga megvan, hogy parancsolgasson neki.

– Wynne Stephens vagyok. Örülök, hogy végre személyesen is találkozunk.

A férfi biccentett, és dús haján megcsillant a fény, amely az éjféle sötétségben fürdő tengerre emlékeztette Wynne-t. A tekintete ugyanolyan sötét volt, akár a haja. A kezéből áradó forróság szinte égette Wynne tenyerét. Ajka halvány mosolyra húzódott, miközben átható, sötét pillantása Wynne lelke mélyéig hatolt, s ő úgy érezte, minden titkát látja.

Elrántotta a kezét, és nagy nehezen összeszedte magát.

– Igazán rendkívül vonzó az...

Wynne figyelmét elterelte a csomagokkal birkózó sofőr. Siessen a segítségére?

– Ms. Stephens?

– Elnézést – fordult újra Xavier felé. – Kérem, szólítson Wynne-nek.

– Szóval igazán rendkívül vonzó a...?

Wynne visszafojtotta a nevetést.

– Az akcentusa – fejezte be a mondatot.

A férfi felvonta a szemöldökét, és Wynne fülig pirult a gúnyos tekintet láttán. Csak nem gondolja, hogy úgy értette? Egyértelmű, hogy vonzó, de akkor is... Felvillant előtte néhány kéretlen fantázia-kép; gyorsan megrázta a fejét, hogy magához térjen.

– Köszöntöm Aggie Pihenőjében!

A férfi nem válaszolt.

– Őszintén remélem, hogy a szálló révén ugyanolyan sok örömben lesz része, mint nekem és a nagymamámnak volt.

Xavier Ramos ajkán könnyörtelen mosoly jelent meg. Wynne hátán végigfutott a hideg.

– Ne aggódjon, Wynne, már boldoggá tették.

Xavierben némileg enyhült a feszültség. A nő lebilincselő mosolya és a belőle áradó őszinteség váratlanul érte. Tisztában volt vele, hogy nem akarta eladni a szállót, valamennyi e-mailje és a telefonbeszélgetéseik is erről árulkodtak. Nyilván ezért kötötte ki a szerződésben, hogy ő akar maradni a hely vezetője.

Xavierkeze ökölbe szorult. Mindez még mindig bosszantotta, de úgy tervezte, hogy az elkövetkezendő hetekben megoldja ezt az apró bonyodalmat.

Könnyekre és ellenséges hangulatra számított, ehelyett olyan szívélyesen fogadták, hogy legszívesebben sarkon fordult volna, és azonnal visszatér Spanyolországba. Wynne elérte, hogy... hogy egy pillanatra úgy érezze magát, ahogy annak idején a nagyapja társaságában. Őszinte szeretettel fogadta.

A fenyegető sötétség lassan elhatalmasodott rajta. A jól ismert gyász, amellyel az utóbbi hetekben felvette a harcot, újra lecsapott rá. Gyengeség lenne hagynia, hogy úrrá legyen a gondolatain. Ahogy azonban Wynne-re nézett, újult erővel taglózta le az elkeseredés. Örülni akart a kedves fogadtatásnak, szerette volna, ha gondoskodó szeretet öleli körül...

Hazugság ez az egész, Wynne nem is ismeri. Mit érdekli, hogy érzi magát? *Dios!* Felkészült a harcra, a kegyetlen harcra, a nő pedig egyszerűen kihúzta a szőnyeget a lába alól. Úgy fogadta, mintha komolyan érdekelné, hogy mit gondol. Boszorkány – akárcsak a nagyanyja.

Xavier kihúzta magát, és gyorsan falat emelt önmaga és az új szállodaigazgatója közé. Folyton ezt tette, ha boszorkányos nővel hozta össze a sors. Így sokkal egyszerűbb volt az élete.

Minden erejére szüksége volt azonban ahhoz, hogy eltüntesse homlokáról a ráncot, és elrejtse meglepetését. Láta Wynne fényképét, tudta, hogy vonzó. Azt azonban a fénykép nem árulta el, hogy Wynne életteli, vibráló egyéniség. Ha nem lenne Stephens...

Xaviernek esze ágában sem volt megbüntetnie a nagyanyja múltja miatt, a gondolat azonban, hogy ezúttal egy Ramosnak van hatalma egy Stephens fölött, elégtétellel töltötte el. Bízott benne, hogy a nagyapja odafentről figyel, s miközben jót kacag a történeteken, végre-valahára békére lel.

„Ne kövesd el ugyanazokat a hibákat, mint én!”

Hirtelen ráeszmélt, hogy kellemetlenül hosszúra nyúlt a csend. Nem mintha különösebben nyugtalanította volna a helyzet, hiszen egyik kedvenc elfoglaltsága volt zavarba hozni másokat.

– Ő itt Reyes, a sofőröm – mutatott a háta mögé.

– A leveleiből arra következtettem, hogy a fia és a bébiszittere is önnel tartanak – mondta Wynne, miután szívélyesen a sofőrre mosolygott.

– Ők majd később jönnek.

– Úgy érti, hogy még ma?

– Nem.

Wynne arra várt, hogy a férfi tájékoztatja a helyzetről, Xaviernek azonban esze ágában sem volt kielégítenie a kíváncsiságát. Luist Sydneyben hagyta a bébiszittere, Paula társaságában, mivel nem akarta, hogy a fia kellemetlen helyzetbe kerüljön az érkezésükkor. S bár a fogadtatás egyáltalán nem volt kellemetlen, biztosra vette, hogy a következő néhány nap egyikük számára sem lesz díszmenet.

– Hát majd szóljon, hogy mikor számíthatunk rájuk.

– Miért?

– Hogy előkészíthessük a szobájukat – válaszolta Wynne, és a férfit villantotta fogpasztareklámmosolyát. – És elkényeztethessük őket.

Milyen elbűvölő a mosolya! Az embernek kedve lenne...

Még mit nem!

– Erre semmi szükség.